

Lov, skulle visse Medborgere betale en hel Del Penge mere i aarlig Skat, end de ellers skulde betale, men naar vi blive enige, skal dette høre op. Det forekommer mig paa den ene Side, at det er for Smed at rette Bager, og paa den anden Side synes det mig uheldigt, at koble denne Lov paa den Maade sammen med Loven om den personlige Kommuneskat. Ganske vist haabe alle, at vi skulle blive færdige med den Lov; der arbejdes flittig derpaa, men Udfigterne ere jo alligevel usikre for Loven, og hvis andre ligesom jeg skulde være betænkelige ved at gaa ind paa det, som staar i § 21, saa maa Resultatet vel blive, at denne Lov om Næringsdrift skal hvile, indtil vi blive færdige med den anden Lov om den mellemkommunale Beskatning. Dette synes jeg ikke er heldigt. Medens jeg er ved § 21, kan jeg ikke undlade at sige et Par Ord om den Løntegning, der gaar igennem Kommissionens Betænkning, og som ogsaa forleden Dag kom frem gennem Motiverne til den personlige Kommuneskatlov i Henseende til Betragtningen af visse Associationer her til Lands, nemlig vore Aktieselskaber. Det har været saaledes i nogle Aar og er fremtraadt stærkere i den sidste Tid, at man ligesom synes, at disse Aktieselskaber ere noget, som man kunde kaste sig over, og som kunde for det første være et godt Skatteobjekt og dernæst, noget, som man egentlig, naar man skulde være ganske ærlig, mente, det var bedst at blive af med her til Lands. Jeg tror, at der ligger en stor Fejltagelse til Grund for denne Betragtning. Vi ere i det hele her til Lands anvisende paa Associationer, og der er næppe mange Lande, hvor Associationstrangen har faaet et saa stærkt Udtryk som i vort Land. Aktieselskabers Dannelse er i Virkeligheden kun et enkelt Udtryk for, at man trænger til at slutte sig sammen paa Grund af den enkeltes Lidenhed, en Lidenhed, der atter er en Følge af vort Lands Lidenhed og den Mangel paa Enkeltmands Kapitalkraft, der atter resulterer deraf. Nu er det altsaa, man mener, at man kunde svække disse Selskaber hist ved at lade dem betale personlig Kommuneskat, hvad de ikke have betalt for, og nu herved at lade dem betale overordentlig forhøjede Næringsafkomster, samt, hvis denne § 21 kommer i Stand, ved at lade dem betale aarlig Næringsafgifter gaende op indtil 1,200 Kr. for hver Repræsentation til hver Kommune og vel at mærke efter selve Kommunalbestyrelsens Ansættelse, og det vil vist ikke blive nogen billig Ansættelse. Jeg tror, at der ligger den Sandhed til Grund for denne Betragtning af Aktieselskaber, at den store Virksomhed, der

udelægger eller i høj Grad hæmmer og trykker den lille Virksomhed, den kan man beskaffe særligt, og bør maasse gøre det. Men det bør man da gøre uden Hensyn til, om det er et Aktieselskab, der udøver denne Virksomhed, eller en enkelt Person. Det ærede Medlem for Njøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) berørte netop dette ganske i Forbigaaende, og det er noget, Næringslovkommissionen mange Steder i sin Betænkning har givet Udtryk, at det kommer an paa at beskytte den lille Virksomhed mod at blive knust af den store, og det baade i Haandværk og Handel. Men det Udslag, som denne Betragtning har givet sig i selve Kommissionens Forslag i Lovforslaget, er meget betydeligt. Naar vi nemlig bortse fra § 21, hvor der netop er Tale om Aktieselskaber, har Betragtningen kun fundet Udtryk i den en Gang for alle fastsatte Afgift, som Næringsbeviset koster. Et saadant Næringsbevis's Pris kan nemlig variere efter Forretningens Omfang i Henhold til Indenrigsministeriets Fastsættelse; idet den er inddelt i 4 Klasser fra 25 Kr. indtil 200 Kr., der betales en Gang for alle. Men det kan naturligvis ikke være noget, som paa nogen som helst nærværdig Maade kan lette den mindre Virksomhed, at en Virksomhed en Gang for alle skal betale 25 Kroner, og en anden en Gang for alle 200 Kr. Vil man ind paa den Vej — og man er inde paa den andre Steder — bør man gaa anderledes radikalt til Værk, og jeg kunde da tænke mig, at man for Detailhandelens Vedkommende — det er jo det, der i Sommer har været det brændende Spørgsmaal, og som vel ogsaa i Virkeligheden er det, der interesserer mest: Detailhandelens Beskyttelse mod den store Detailhandel — vilde gaa til en Forandring i det foreliggende Forslags § 35. Det er nemlig der foreslaaet, at de, der løse Næringsbevis som handlende, have Lov at sælge alle Slags Varer. Andre Steder er man derimod gaaet saaledes frem, at man maa løse lige saa mange Næringsbeviser, som man sælger forskellige Slags Varer. I Frankrig maa man betale hvert Aar, det man kalder sit „Patent“, det betales altsaa som Næringsstat nærmest, og det er ikke nok dermed, at man betaler lige saa mange „patentes“, som man har Vareslags, men man maa ogsaa betale for hver enkelt Mand, der er ansat i Forretningen ud over et vist Antal. Det gaar i Frankrig saa vidt, at man for hver Person, der er ansat i Forretningen ud over 200, tror jeg, maa betale 500 Francs om Aaret i Stat! Den Vej kan man gaa, men man maa naturligvis